

[Thorndahl]

ordnede myndigheder. Borgerne skulle således i princippet være sikret i alle ender og kanter.

Jeg kender mange eksempler på kommunale råd og kommunale og statslige embedsmænd af høj etisk kvalitet, der administrerer det nærdemokrati, vi allerede har, således som det nu engang er bestemt af regering og folketing. Uden at afgørelserne nødvendigvis skal give borgerne medhold i deres synspunkter, behandles borgernes tilkendegivelser så kvalificeret, at man fra denne side er tilfreds, og personlig har jeg da i en række sager været stolt over at kunne få lov til at samarbejde med så fremragende politikere og embedsmænd, som det har været tilfældet.

Det er jo ikke dem, men resten, der skaber problemerne.

Her præsenteres borgerne for afgørelser, der klart er i strid med, hvad man kan læse i love og cirkulærer. Her præsenteres man for offentlige fremlæggelser og behandlinger, der har karakter af skinprocesser som dem, vi kender fra østlandene, men dog altså i andre sammenhænge. Anker borgerne afgørelser, der må forekomme de fleste uretfærdige og fejlagtige, til overordnede myndigheder, modtager man tit afgørelser, der er præget af manipulation af sagen og lovgivningen. Ofte manøvrerer man sig fra de centrale myndigheders side helt væk fra den konkrete sag, opstiller nogle præmisser for en afgørelse, der kun periferisk har relation til sagen, hvorefter borgernes synspunkter og ønsker totalt underkendes.

Befolkningen i dette land er alt for oplyst til, at man på den ene side kan bryste sig af det nærdemokrati, der efter lovgivningen er indført, og på den anden side fuldkommen underkende og mishandle nærdemokratiet. Det er borgerne simpelt hen i dag alt for oplyste til at kunne acceptere, og derfor forlanger borgerne, at myndighederne ikke dækker over hinanden, og at de først og fremmest overholder de regler, som regering og folketing nu engang har fastlagt.

Da dette i dag i et betydeligt omfang ikke sker, har indenrigsministeren ret i, at der er et betydeligt modpartsforhold mellem det offentlige og borgerne, og at mange af de folkevalgte ikke af borgerne opfattes som egentlige repræsentanter for dem. Hvis det er ministerens hensigt at løse disse problemer, at forbedre nærdemokratiet, at sikre borger-

ne medindflydelse – og der vil være tale om kæmpemæssige landvindinger på det eksisterende lovgrundlag – ja, så skal ministeren først og fremmest udnytte de beføjelser, ministeren har som øverste tilsynsmyndighed over for kommunerne efter lov om kommunernes styrelse, og jeg tænker især på § 61 i denne lov. Ministeren skulle samtidig bede sine kollegaer, først og fremmest miljøministeren og ministeren for offentlige arbejder, om på samme måde at sørge for, at borgerne også reelt fik de muligheder, som lovgivningen skulle sikre. Hvis dette virkelig kunne ske, ville meget store dele af den kløft af mistillid, der har åbnet sig mellem borgere og myndigheder, blive lukket. Hovedparten af de problemer, vi har i dag inden for dette område, ligger i, at den ganske jævne borger uden større besvær kan konstatere, at myndighederne i et betydeligt omfang ikke lever op til intentionerne om nærdemokrati i vore love og i mange tilfælde yderligere direkte handler i strid med bestemmelserne i lovene og cirkulærene. Oven i dette kommer så det forhold, at man i en sag mellem borger og myndigheder ofte får lejlighed til at konstatere, at myndighederne, ud over det at de disponerer over magtapparatet, simpelt hen har tid og penge i et omfang, der i forhold til borgernes må karakteriseres som ubegrænset.

Jeg skal afslutningsvis kort skitsere nogle problemer og konkrete sager, som har været med til at opbygge en unødvendig mistillid til den offentlige administration.

By- og landzonenloven har, således som den er blevet administreret, skabt kolossal irritation hos mennesker, der i øvrigt er fuldstændig enige i by- og landzonenlovens intentioner. Selv mange myndigheder er blevet klar over dette, og i Kommunernes Landsforenings publikation »Kommunerne og egnsudviklingen« kunne man da også på side 37 læse herom:

»De gældende bånd på byggeri, og navnlig på ændret anvendelse af bygninger i landzone, virker generende i mange kommuner, og der klages over, at dispensationssystemet i amterne virker for stift og trægt.«

I forbindelse med de byplanvedtægter, der skulle udarbejdes som følge af Køgebugtinddæmningen, fremsatte nogle beboergrupper i området nogle alternative forslag, som de jo i henhold til lovgivningen har adgang til. Planstyrelsen afslog imidlertid fuldstændig at